

Mint aki átpergett két felén

Az ismeretlen alakú edényben, mely 17 és 34 és 51 év, a végén vér és géz eszméletlen fájdalom közt azt a mezsgyét kerested, melyen még átforgó a fűrészpor, a gondolat, mint homok megannyi szem, ismeretlen x-ek, az élet-edény-agy-edény alakjával a láthatatlanba visznek... a láthatatlanba? Ugyanabba.

A legnagyobb szerencsejáték részemről ez az elemi szándék: hogy tér és idő ne jöhessen össze, agyam-szívem sehova se menne; senkivel se lenne; senkivel se beszélne; csak amiből kihajolt, létem visszabújnna abba az Egy Térnyi Szélbe, hová már nem kísérhet utazó, csak egy-egy áttetsző kapcsolat, pár medve, egy madár, egy kutya, és az ő egészségük, nekik-meglétemmel és minimális megélhetéssel a... Ezt nem tudom senkinek elmondani, mi.

Kosztolányi, Dide úr, tudta ugye Frici, a Karinthy úr, vagy csak el tudta viccelni. Ahogy az edény magasságai fogytak, alul újra alakultak, lehetett ez: mintha valami tényleg Egész Térnyi Szél fújna, de soha semmi nem kezdődik újra. Nekem, látod, nem hitték, hogy minden segítség nélkül csináltam, évtizedek sorában, amit. És most meg sem akarják érteni lelkem újabb állapotait, túl egyszerűek. Ki-ki máshol tart, az egyediség megint a lényeg, mindenki egyszerre többfelé mozdul, és nekem annyi is elég lett, hogy másokat jobban értsek, végre velük törődve, mint ahogy engem értenek... visszaélem sok gyerekévement... akkor volt ez, kiváltság, hogy valami különleges lehetek, ma? Teljesen átlagos láttelep, hogy ki láthat? És hogy nem is akarok semmit se mutatni, lássák.

LÁZÁR BENCE

Termek

*Termeket
Szült az élet,
Olyanokat melyben
Téged,
A halványodó fények
Keresnek.
Árva asztalt,
S széket,
Melyen alakok utaznak.
Arcaikról üres
Hangokat hallanak
A termék ólom lécből
Vert kerítéseit.*

Üres sárgás fényt,
Zuhanó plafonokat,
Melyeket az eső hideg
Cseppjei lemosnak.
Falakat, s talán
Ablakokat.
Keresztül húzódó,
Vörös függönyt.
Termeket.
Melyben látni
Az élet módszerét;
Mint kristálypoharak
A földre hullnak,
Szilánkjai szívéinkben
Utolsó pillantásunkkor
Bent ragadnak.

Ha nem engednek

Kopogtatok.
Hitetlen érzés fog el,
Kinyitja a kéz,
Vagy megáll.
Kopogtatok.
Arany csillám a kilincsen.
Hirtelen porszem képében,
Megmozdul.
Kopogtatok.
Ahogy hallom,
Nem engednek,
Sávot vonok hát
A kapun.
Kopogtatok.
Hiába már,
Dörömbölök,
Remeg a faház,
Kopogtatok.
Egyszer csak,
Ellök a kilincs,
Rám mordul.
De azért még
Egyszer,
Kopogtatok.